

CUVÎNT ÎNAINTE

Putem spune că și la noi în trecut a fost un interes vădit pentru creația populară; cercetarea, răspîndirea și însemnătatea ei pentru temelia creației culte au fost apreciate și recunoscute. Am avut literați și intelectuali de seamă, progresiști, care încă din prima jumătate a veacului trecut au manifestat preocupări folclorice, a căror activitate ne umple de legitimă mîndrie și pe care se reazemă în mare parte folcloristica noastră de azi. Nume ca: V. Alecsandri, Anton Pann, T. Burada, S. Fl. Marian, B.P. Hasdeu, P. Ispirescu, L. Șăineanu, G. Dem. Teodorescu, O. Densusianu și alții au ilustrat seria înaintașilor noștri. Cu mici excepții acești pionieri ai folcloristicii noastre au muncit din imbold propriu. Revistele de folclor inițiate și susținute din sîrguință proprie ca «Șezătoarea» lui Iosif Vulcan, «Șezătoarea» lui A. Gorovei, «Izvorășul» lui G. Dumitrescu Bistrița, «Grai și Suflet» a lui O. Densusianu și altele nu au avut nicio dată sprijinul oficialității. Imprejurări speciale au favorizat, și aceasta constituie o excepție pentru trecut, cercetările Arhivei de folclor din Cluj. Anuarul Arhivei de Folclor din Cluj, condus de I. Mușlea a putut astfel să primească un sprijin mai larg.

Preocupările însă s-au îndreptat mai mult spre folclorul literar, foarte puțin spre cel muzical și aproape de loc în spre dansuri. O revistă de folclor care să cuprindă creația populară în ansamblul ei sincretic nici nu se putea înjgheba din cauza stadiului cercetărilor și condițiilor din acele vremuri. Ca interes sporadic din partea oficialității putem menționa faptul că D. G. Kiriac a primit din partea Academiei Romîne, încredințarea de a culege folclorul muzical precum și publicarea culegerii cîntecelor populare din județul Bihor a lui Béla Bartók. Nici înființarea Arhivei de Folclor (1928) a Societății Compozitorilor Romîni patronată de marele nostru Enescu, nici înființarea Arhivei fonogramice din Ministerul Artelor (1928) care au lucrat științific, cu mijloacele tehnice ale vremii și cu o teorie ce ne-a dus cu un pas înainte, nu au putut concluda la publicarea unei reviste de folclor din cauza lipsei de interes a forurilor conducătoare din fosta Academie Romînă și din fostul Minister al Instrucțiunii Publice și al Artelor.

Nu tot așa stau lucrurile în zilele noastre. De la instaurarea Regimului de Democrație Populară preocuparea oficialității s-a concretizat prin înființarea Institutului de Folclor (1949), dovadă a prețuirii creației populare și a valorificării ei pe toate căile și prin toate mijloacele.

Institutul prin organizarea și munca sa, prin bogăția și varietatea materialului adunat, și prin publicațiile sale se bucură de o reputație bine meritată nu numai la noi în țară, ci departe peste hotare.

Acum că cercetătorii noștri științifici din lăuntrul și dinafara Institutului, prin munca lor de zi de zi, și-au oșelit forțele, și-au desăvîrșit cunoștințele de specialitate, cînd unele